

Άντε, πάμε

Ψέματα. Έχω κλωστήσει μπάλα δυο φορές. Η πρώτη στον μεγάλο τελικό της Έκτης Δημοτικού. Δεν έπαιξα. Διάβαζα κάτι παραπέρα κι η μπάλα ερχόταν στη μεριά μου. Μια, δυο, την τρίτη δεν άντεξα, την κλώτσησα. Μπήκε γκολ, από τη μέση της αυλής, ψηλοκρεμαστό. Σιωπή. Μέχρι που ο πιο ξύπνιος στην ομάδα άρχισε να πανηγυρίζει προς τη μεριά μου. Νικήσαμε με εκείνο το γκολ, υποστηρίζοντας (οι συμμαθητές μου) ότι ως μέλος του τμήματος ανήκω δυνάμει στην ομάδα. Το έγραψε κι η τοπική εφημερίς, τη διάβασε ο πατέρας μου την επομένη. Ακόμη θυμάμαι το χαμήλωμα της εφημερίδας και το απορημένο βλέμμα. Η δεύτερη φορά ήταν στο Λύκειο. Ενοχλητική κι αυτή, μπάλα κι αυτή, αλλά του μπάσκετ. Την κλώτσησα, καρφώθηκε καλάθι, αλήθεια.

Μετά ήρθε ο Κυριάκος κι η τρέλα του για την μπάλα. Ποια μπάλα; Εγώ είμαι του καλλιτεχνικού πατινάζ. Αλλά αγαπάς τον φίλο σου πρώτα για τα κουσούρια. Ζευγάρι αταίριαστο καθ' ύφος και καθ' ύψος, παράξενο ζευγάρι. Του το 'πα άλλωστε εξαρχής: αν είναι να 'μαστε *Εκείνος* κι *Εκείνος*, εγώ θα είμαι ο Λουκάς κι εσύ ο Σόλων. Συμφώνησε καθ' ύφος και καθ' ύψος κι έτσι μοιράσαμε τα τσανάκια μας. Όσο για το ποδόσφαιρο, ουδόλως συμβιβάστηκα. Ουδέποτε όμως κι εκείνος μ' έπληξε με ανούσιες κουβέντες περί ομάδων και παικτών. Είναι άνθρωπος σεβαστικός.

Με το Μουντιάλ όμως είναι αλλιώς και πάντα τ' αγαπούσα. Το Μουντιάλ έχει επίπεδα πολλά και σ' όλα συναντιόμαστε με τον Κυριάκο, ίσως μ' εξαίρεση τον σεβασμό του για τους Γερμανούς και τη συμπάθεια τη δική μου για τους Άγγλους. Όμως κι αυτό σημείο τομής είναι, κατάλοιπο αποικιοκρατικό λόγω σπουδών. Το Μουντιάλ είναι, λοιπόν, αλλιώς. Είναι πολιτικό κι ερωτικό. Όπως κι εκείνος, είμαι συνειδητά με τον αδύναμο και λαχταρώ τις νίκες τις αδύνατες σε όλα και παντού. Οι άλλες, οι εύκολες, των ισχυρών δεν είναι νίκες, μόνον ωφέλιμες ως κερδοφόρες και χρήσιμες ως αυτοϊκανοποίηση. Οι νίκες οι αληθινές είναι αναγκαίες, γιατί μ' αυτές επικρατείς για λίγο της ανάγκης. Σ' αυτές ελπίζεις, μ' αυτές ελπίζεις, δεν τις περιμένεις, παλεύεις. Μ' αυτές ελευθερώνεσαι. Και ζεις.

Ίσως στο μέλλον να το κάνουμε αλλιώς. Εδώ όμως ό,τι ακολουθεί είναι του Κυριάκου κι είναι καλό, τόσο καλό που έτσι πλέον θα θυμάστε αυτό το Μουντιάλ. Κι αν όλο αυτό θυμίζει Γκαλεάνο, είναι γιατί ο Κυριάκος είναι ο βιρτουόζος της πέννας κι εγώ ο άμπαλος. Οι δικές μου πασούλες για σουτ και γκολ είναι μονάχα οι παραθέσεις που αν και προηγούνται του σχολιασμού κάθε αγώνα, γράφτηκαν κατόπιν εορτής.

Άντε πέτα, λοιπόν. Πάμε.

Δημήτρης Ευθ. Ακριβούλης